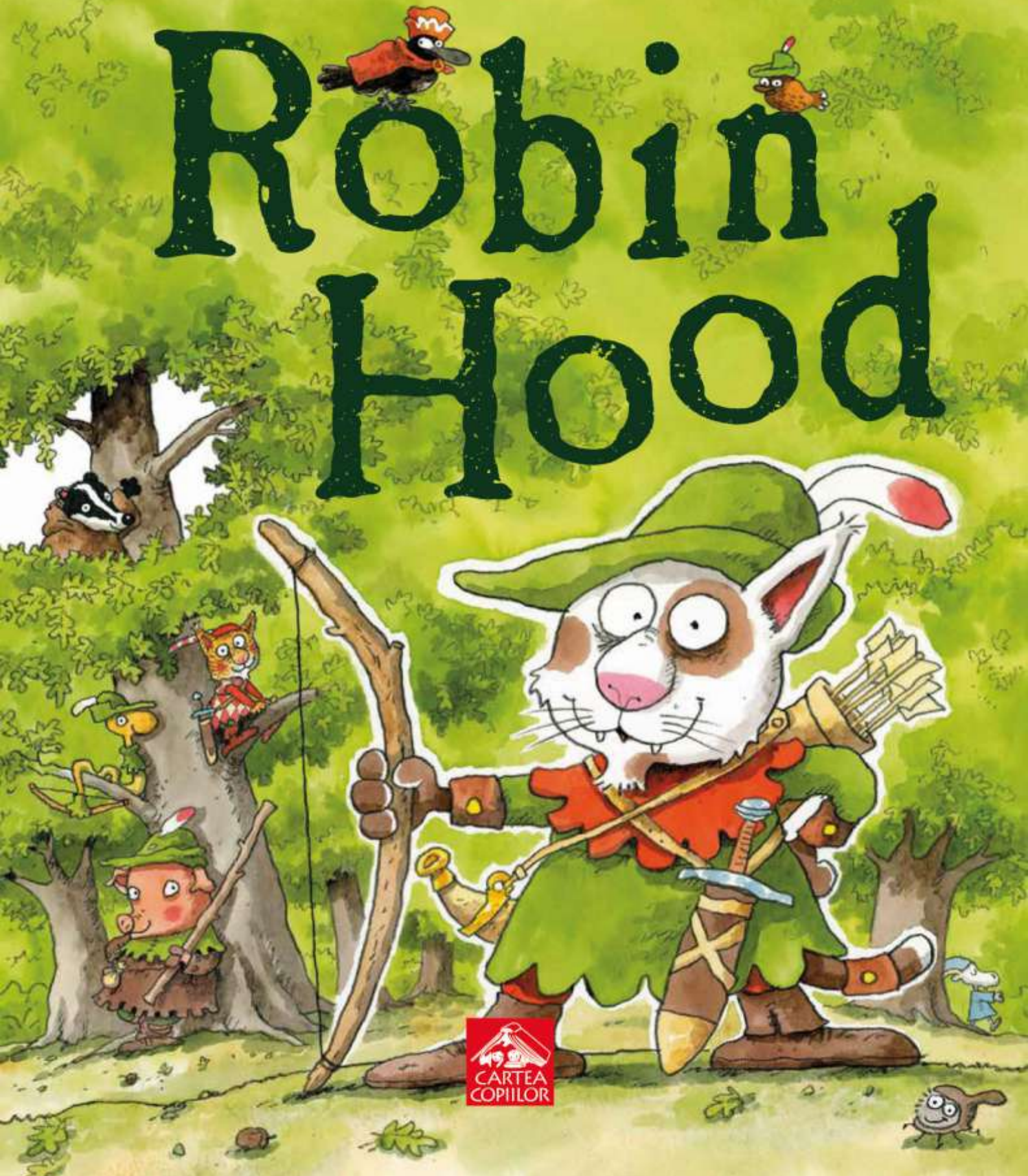

MAURI KUNNAS

Robin Hood

CARTEA
COPILOR

Cu multă vreme în urmă, în anul 1066, descendenții vikingilor, normanzii care sălășluiau pe coastele Franței, conduși de regele Wilhelm Cuceritorul, au ocupat Anglia. Vechii locuitori ai insulei, anglo-saxonii, nu se înțelegeau deloc cu stăpânitorii. Cuceritorii strângeau impozite grele și vorbeau o cu totul altă limbă.

În acele timpuri, regele stăpânea toate terenurile, pădurile și satele, cu excepția domeniilor care aparțineau bisericii. Pământurile regelui erau în grijă nobililor, care locuiau în castele. Aceștia adunau de la localnici biruri pentru visteria regatului, dar și pentru sporirea propriilor lor averi. Țăranii erau săraci și flămânzi, însă nu aveau voie să vâneze în pădurile din apropierea satelor lor. Pădurile erau păzite cu strânsă, iar cei prinși la vânat erau aspru pedepsiți.

Robin Hood era anglo-saxon. Nu-i iubea pe stăpânitorii normanzi și nu-i erau pe plac legile lor. Robin era în afara legilor. Aceluia care ar fi izbutit să-l prindă, i se făgăduise o bună recompensă. Robin era un tâlhar, dar un tâlhar care fura întotdeauna de la cei bogați și dăruia celor săraci. Toată lumea îl considera erou, cu excepția nobililor și a șerifului din Nottingham, bineînțeles.

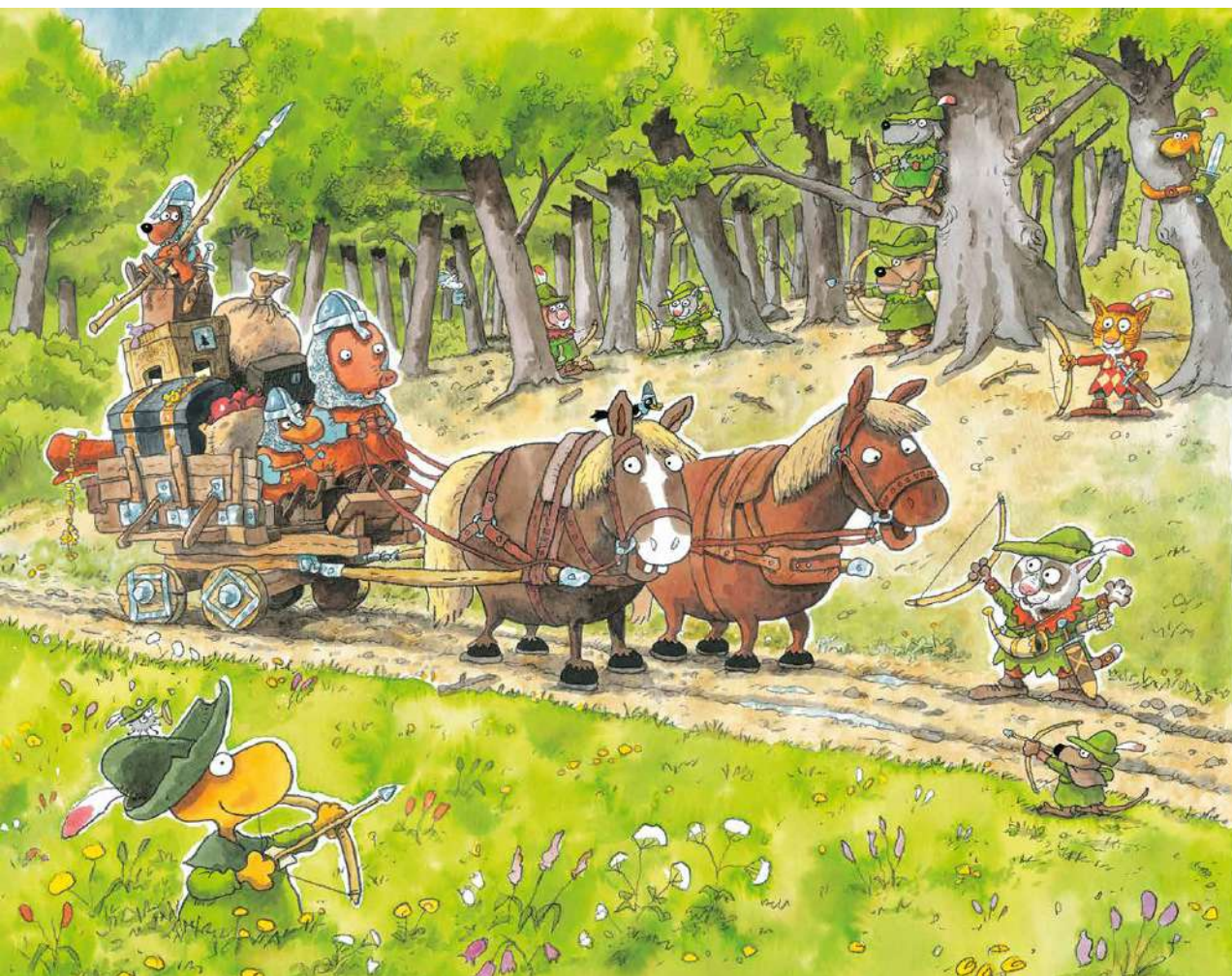
MAURI KUNNAS
TARJA KUNNAS

Robin Hood

Carte dedicată moșanului Kille

CARTEA
COPILOR

Robin Hood

— Opriteți, oștenii! strigă Robin Hood. Sunt sigur că tocmai aici vă găndeți să descărcați marfa.
 — Care-i obraznicul ce-ndrăznește să-i oprească pe slujbașii șerifului din Nottingham? Întrebă un oștean arțăgos.
 — Sunt eu, Robin Hood, și cu mine sunt veselii mei fărtați. Se poate să nu fi auzit de noi?
 Într-adevăr, oștenii auziseră.
 Și iarăși, o încărcătură prețioasă, prădată de tâlhari, rămase în pădurea Sherwood.

— Robin Hood, blestematule! amenință șeriful din Nottingham. Am să te prind eu!

Robin și veseli săi frați nu păstrară toată prada furată. O împărțiră unor săraci, dintre cei de la care șeriful lua biruri peste biruri.
Robin dăruî unei văduve și copiilor ei vase frumoase din aur.
— Fii binecuvântat Robin Hood, îi mulțumi văduva.
— Hm! exclamă gânditor Robin. S-ar părea că vasele sunt folositoare și când plouă.

Fiindcă îndrăgea muzica,
Părosu cel Surd primi trompeta
fanfarei regale.

Tăietorul de lemne Cucuiatu primi un coif
luat de la un cavaler normand. De atunci,
pe tăietor nu-l mai duru capul.

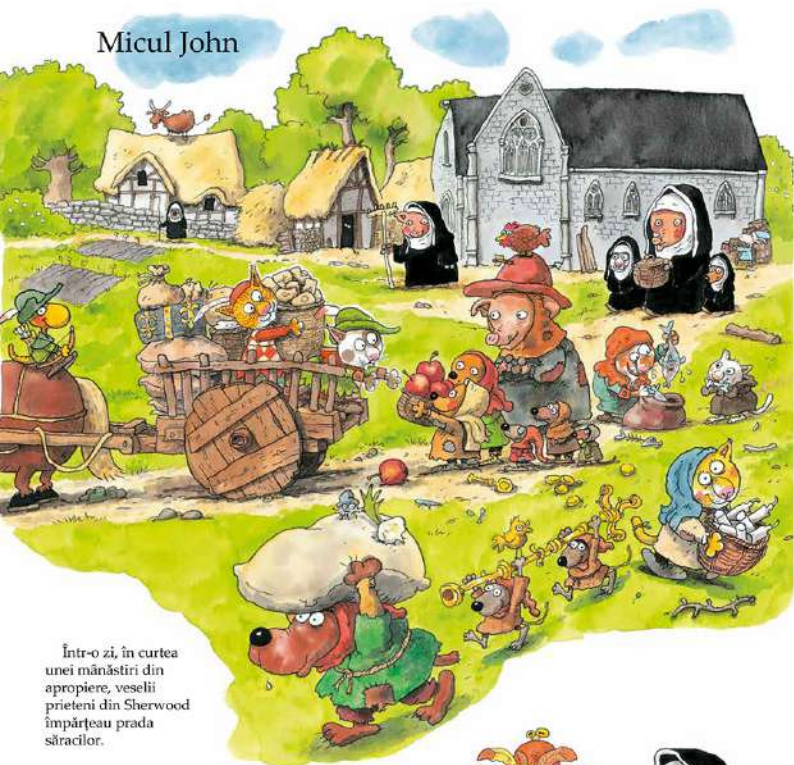
Bătrâna măturătoare, primi în dar
pălăria unei nobile domnișoare:
— Da' știu că tare frumoasă mai sunt!

Țăranilor din satul Șoricești, Robin le
dădu cel mai prețios dar: cheia lăzii în
care șeriful își ținea comoara.
— Ei, acu' n-ar fi rău s-avem și lada,
ziseră țăranii.

Micul John

Într-o zi, în curtea unei mănăstiri din apropiere, veseli prieteni din Sherwood împărțeau prada săracilor.

- Vrem să-ți mulțumim, Robin Hood, spuseră călugărițele. De aceea, ți-am făcut o pălărie frumoasă.
- Mulțumesc, mulțumesc, zise Robin cam încurcat.
- Un erou atât de mare trebuie să arate bine, spuseră călugărițele. O-ho-ho! Da' zău, că arătos mai ești cu pălărie!

— Ia uitați-vă la Robin, cât e de chipeș! râdeau Will Roșcovanul, Alan și Much, Fiul Morarului, pe când se întorceau în tabăra lor.

La capul unui podeț se-ntâlniră cu un voinic cum nu mai văzuseră.

— La ce te uiți atât? îi strigă Robin. E doar o pălărie! Fă-ne loc să trecem și vezi-ți de drum, sau vei cunoaște gustul spadei mele.

— Da' tare mai faci pe grozavul, înfumuratul! răspunse străinul fără să se dintească. Uite că eu n-am nimic altceva decât ciomagul ăsta. Acum să te văd!

Concursul de tras cu arcul

Nu după multă vreme, soldații șerifului căzură iar în mâinile lui Robin Hood.

— Vai de mine! S-au pierdut bucățile delicioase de ficat de găscă și ouăle de prepeliță, se văicări șeriful din Nottingham. Trebuie să pun neapărat mâna pe-acest tâlhar din codru.

— Ce-ar fi să-l atragem pe Robin aici, în Nottingham? zise aghiotantul șerifului. Am putea organiza un concurs de tras cu arcul. La o așa ispită, Robin n-ar rezista, se spune c-ar fi cel mai bun arcaș din țară.

— Și-apoi îl vom prinde! se-nflăcăra șeriful.

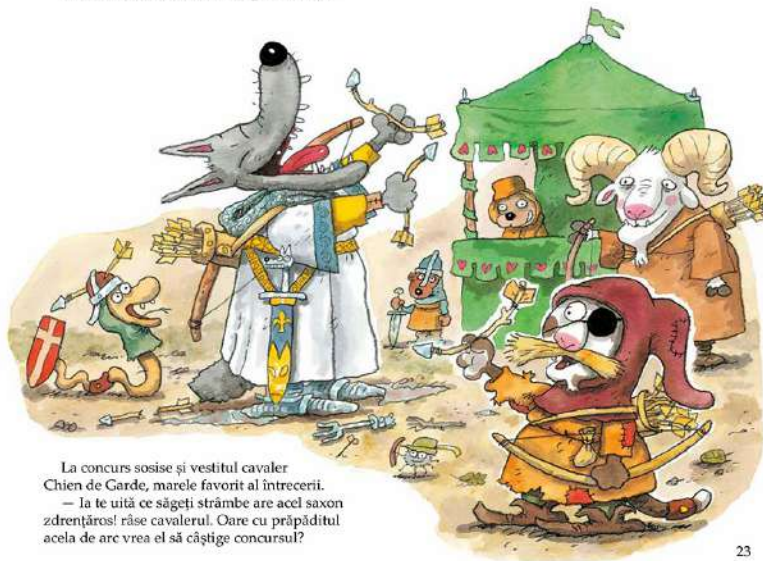

- Voi câștiga acest concurs, zise Robin.
- Să nu fie cumva o cursă a șerifului, rosti neîncrezător Micul John.
- Ha, ha! Nu mă poate prinde el pe mine, răsă Robin.

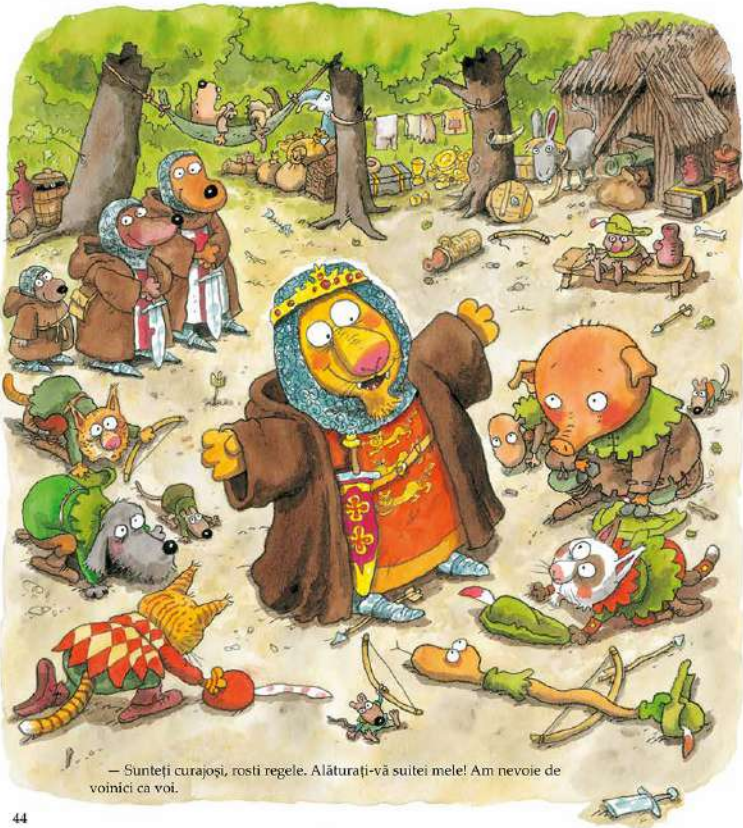
În ziua concursului, șeriful și aghiotantul său i-au cercetat atent cu privirea pe toți concurenții. I-au privit ei pe arcași și de aproape și de departe, dar nici unul nu semăna cu Robin Hood.

— Nici n-a îndrăznit să vină, gândi șeriful.

La concurs sosise și vestitul cavaler Chien de Garde, marele favorit al întrecerii.
— Ia te uită ce săgeți strâmbe are acel saxon zdrențuros! răsă cavalerul. Oare cu prăpăditul acela de arc vrea el să câștige concursul?

Atunci, abatele își descoperi capul și spuse:
 – Sunt Richard Inimă-de-Leu, regele Angliei.
 Toți îngenunchează în fața sa:
 – Iertare, Majestatea Voastră! Este drept că suntem o ceată de hoți, dar noi luptăm împotriva nedreptăților. Furăm de la cei bogați și dăruim celor săraci. Noi îl iubim pe rege și suntem oricând gata să-I slujim cu credință.

– Sunteți curajoși, rosti regele. Alăturați-vă suitei mele! Am nevoie de
 voinici ca voi.

Regele îl investii pe Robin Hood cu titlul de conte și îi restituí castelul Locksley.
 Ba chiar acceptă să fie cavaler de onoare la căsătoria lui Robin cu Lady Marion.

Șeriful din Nottingham fu numit bucătar și se pare că-și vedea foarte bucuros de treabă.
 – Încă puțin pătrunjel... puțină sare... Acum ia să gustăm... doar o dată... și înc-o dată...
 Supa șerifului era foarte bună, dar pe masa regelui niciodată nu era destulă, fiindcă
 bucătarul o gusta cu prea mult zel.

